Raad
van State

200906855/1/V1.
Datum uitspraak: 22 september 2010

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 7 augustus 2009 in zaak nr. 08/8710 in het geding tussen:

en

het COa.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 maart 2007 (lees: 2008) heeft het COa een aanvraag van de vreemdeling om hem verstrekkingen op grond van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: de Rva 2005) te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 augustus 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat het COa een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft het COa bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 september 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Volgens artikel 2, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van de Europese Unie van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (PB 2003, L 31; hierna: de Opvangrichtlijn) wordt voor de toepassing van die richtlijn onder 'asielzoeker' verstaan een onderdaan van een derde land of een staatloze die een asielverzoek heeft ingediend, waarover nog geen definitief besluit is genomen.

Volgens artikel 3, eerste lid, is de richtlijn van toepassing op alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een asielverzoek aan de grens of op het grondgebied van een lidstaat indienen voor zover zij als asielzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit asielverzoek vallen.

Volgens artikel 13, eerste lid, zorgen de lidstaten ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

Volgens artikel 2, aanhef en onder d, van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van de Europese Unie van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (PB 2005, L 326; hierna: de Procedurerichtlijn), voor zover thans van belang, wordt onder 'definitieve beslissing' verstaan een beslissing of de onderdaan van een derde land of de staatloze de vluchtelingenstatus wordt verleend overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG, waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van hoofdstuk V, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de asielzoekers in de lidstaten mogen blijven in afwachting van het resultaat.

Volgens artikel 2, aanhef en onder k, wordt onder 'in de lidstaat

blijven' verstaan op het grondgebied blijven van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend of wordt behandeld, daaronder begrepen aan de grens of in een transitzone van die lidstaat.

Volgens artikel 7, eerste lid, voor zover thans van belang, mogen asielzoekers in een lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dit recht om te blijven houdt niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.

Volgens artikel 39, eerste lid, zorgen de lidstaten ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen de in dat lid genoemde beslissingen.

Volgens artikel 39, derde lid, aanhef en onder a, voor zover thans van belang, stellen de lidstaten overeenkomstig hun internationale verplichtingen voorschriften vast betreffende de vraag of dat rechtsmiddel tot gevolg moet hebben dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst in de betrokken lidstaat mogen blijven.

Volgens artikel 39, derde lid, aanhef en onder b, voor zover thans van belang, stellen de lidstaten overeenkomstig hun internationale verplichtingen voorschriften vast betreffende de mogelijkheid van een rechtsmiddel of beschermende maatregel wanneer het rechtsmiddel niet het gevolg heeft dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst in de betrokken lidstaat mogen blijven. De lidstaten kunnen ook voorzien in een rechtsmiddel van rechtswege.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: de Wet COa) is het COa onder meer belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers.

Ingevolge artikel 12 kan de minister van Justitie regels stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen, als bedoeld in artikel 3.

De Rva 2005, zoals die ten tijde van belang luidde, strekt ter uitvoering van artikel 12 van de Wet COa.

Ingevolge artikel 1, aanhef en onder c, van de Rva 2005 wordt voor de toepassing van deze regeling onder 'asielaanvraag' verstaan een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000).

Ingevolge artikel 1, aanhef en onder d, wordt voor de toepassing van deze regeling onder 'asielzoeker' verstaan een vreemdeling wiens vrijheid niet rechtens is ontnomen, door wie of ten behoeve van wie een asielaanvraag is ingediend die niet binnen 48 procesuren, bedoeld in artikel 1.1, onder f, van het Vreemdelingenbesluit 2000, zoals dat luidde tot 1 juli 2010, is afgewezen.

In artikel 3 is bepaald aan welke categorieën asielzoekers of daarmee gelijk te stellen categorieën vreemdelingen door het COa opvang wordt geboden.

In artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, is als een zodanige categorie asielzoekers aangewezen de asielzoeker als bedoeld in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder d, van deze regeling.

Ingevolge artikel 4, tweede lid, bestaat geen recht op opvang indien

de asielzoeker tot ongewenst vreemdeling is verklaard, als bedoeld in artikel 67 van de Vw 2000.

Ingevolge artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000, zoals die ten tijde van belang luidde, heeft de vreemdeling in Nederland rechtmatig verblijf in afwachting van de beslissing op een bezwaarschrift of een beroepschrift, terwijl bij of krachtens deze wet of op grond van een rechterlijke beslissing uitzetting van de aanvrager achterwege dient te blijven totdat op het bezwaarschrift of het beroepschrift is beslist.

Ingevolge artikel 10, eerste lid, voor zover thans van belang, kan de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft, geen aanspraak maken op toekenning van verstrekkingen, voorzieningen en uitkeringen bij wege van een beschikking van een bestuursorgaan.

Ingevolge artikel 61, eerste lid, dient de vreemdeling die niet of niet langer rechtmatig verblijf heeft, Nederland uit eigen beweging te verlaten binnen de in artikel 62 bepaalde termijn.

Ingevolge artikel 63, eerste lid, kan de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft en die niet binnen de bij deze wet gestelde termijn Nederland uit eigen beweging heeft verlaten, worden uitgezet.

Ingevolge artikel 67, derde lid, kan in afwijking van artikel 8 de ongewenst verklaarde vreemdeling geen rechtmatig verblijf hebben.

Ingevolge artikel 82, eerste lid, wordt de werking van het besluit omtrent een verblijfsvergunning opgeschort totdat de beroepstermijn is verstreken of, indien beroep is ingesteld, op het beroep is beslist.

2.2. Bij besluit van 14 juni 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen opnieuw afgewezen en hem tevens ongewenst verklaard.

Bij besluit van 8 juli 2008 heeft de staatssecretaris het door de vreemdeling tegen de ongewenstverklaring gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. De fase van de eerste aanleg bedoeld in artikel 7, eerste lid, van de Procedurerichtlijn is derhalve gepasseerd.

Voorts staat vast dat ten tijde van de aangevallen uitspraak zowel voormelde afwijzing als de ongewenstverklaring nog niet in rechte onaantastbaar waren. Gezien de definitie van het begrip 'definitieve beslissing' in artikel 2, aanhef en onder d, van de Procedurerichtlijn, was ten tijde van de aangevallen uitspraak geen sprake van een definitief besluit in de zin van artikel 2, aanhef en onder c, van de Opvangrichtlijn. De vreemdeling moet daarom worden aangemerkt als asielzoeker als bedoeld in laatstgenoemde bepaling.

2.3. In de grieven klaagt het COa dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat artikel 39, derde lid, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn en de artikelen 3 en 13 van de Opvangrichtlijn op onjuiste wijze in de nationale regelgeving zijn geïmplementeerd, dat de vreemdeling daarop rechtstreeks een beroep kan doen en dat het COa hem niet kan uitsluiten van opvang. Daaraan heeft de rechtbank volgens het COa ten onrechte ten grondslag gelegd dat de vreemdeling een 'arguable claim' (verdedigbare klacht) heeft dat artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van

de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) zich verzet tegen uitzetting naar zijn land van herkomst en dat artikel 39, derde lid, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn inhoudt dat de vreemdeling in dat geval de uitkomst van - een van - de door hem ingestelde rechtsmiddelen teneinde die 'arguable claim' door de rechter te laten toetsen, in Nederland zou moeten mogen afwachten.

Daartoe voert het COa aan dat, samengevat weergegeven, de rechtbank niet heeft onderkend dat de vreemdeling niet viel onder het toepassingsbereik van de Opvangrichtlijn, omdat in artikel 3, eerste lid, van die richtlijn, voor zover thans van belang, is bepaald dat de richtlijn van toepassing is op alle onderdanen van derde landen die een asielverzoek indienen voor zover zij als asielzoeker op het grondgebied mogen verblijven en de richtlijn niet nader regelt in welke gevallen de asielzoeker in afwachting van de uitkomst ervan op het grondgebied van de lidstaat mag verblijven. Dat is overgelaten aan de nationale regelgeving, op grond waarvan de vreemdeling ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 geen rechtmatig verblijf kan hebben en niet in afwachting van de uitkomst van zijn rechtsmiddel in Nederland mag verblijven. De vreemdeling heeft ingevolge artikel 4, tweede lid, van de Rva 2005 geen recht op opvang. Dat de vreemdeling feitelijk in Nederland verbleef en de voorzieningenrechter van de rechtbank eerder bij uitspraak van 14 november 2007 een voorlopige voorziening heeft getroffen, die strekt tot schorsing van de mogelijkheid de vreemdeling uit te zetten naar het land van herkomst totdat op het door hem gemaakte bezwaar is beslist, maakt dit niet anders. Volgens het COa stond het de nationale wetgever, mede in het licht van de artikelen 7 en 39 van de Procedurerichtlijn, vrij de beroepsprocedure en de gevolgen daarvan naar eigen goeddunken in te richten, mits dit niet in strijd is met internationale verplichtingen, zoals het verbod van refoulement. Van refoulement is echter geen sprake, aldus het COa.

2.3.1. De Afdeling ziet zich aldus geplaatst voor de vraag of de nationale wetgever artikel 3, eerste lid, van de Opvangrichtlijn op juiste wijze in de Rva 2005 heeft geïmplementeerd door de daarin voorkomende zinsnede 'mogen verblijven' op te vatten als het hebben van rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 van de Vw 2000, wat tot gevolg heeft dat een ongewenst verklaarde vreemdeling ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 en artikel 4, tweede lid, van de Rva 2005 geen recht op opvang heeft.

2.3.2. In artikel 3, eerste lid, van de Opvangrichtlijn is de werkingssfeer van de richtlijn beperkt tot onderdanen van een derde land of staatlozen die een asielverzoek hebben ingediend waarover nog geen definitief besluit is genomen voor zover zij als asielzoeker op het grondgebied mogen verblijven, en gezinsleden die overeenkomstig het nationale recht onder dit asielverzoek vallen. Hoe in dit verband het begrip 'op het grondgebied mogen verblijven' moet worden uitgelegd, wordt in de Opvangrichtlijn echter niet nader omschreven. Hieruit moet worden afgeleid dat het in beginsel aan de nationale wetgever is om hieraan, binnen de grenzen van het Unierecht en internationale verplichtingen, invulling te geven.

2.3.3. Het in de grieven aangevochten oordeel van de rechtbank dat artikel 39, derde lid, van de Procedurerichtlijn meebrengt dat de vreemdeling in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel in Nederland mag blijven - en in het verlengde daarvan in aanmerking komt voor opvang - noopt tot beantwoording van de vraag of artikel 39, derde lid, van de Procedurerichtlijn, gezien de reikwijdte van een getroffen voorlopige voorziening inzake de ongewenstverklaring, op juiste wijze is geïmplementeerd met de regeling zoals neergelegd in de artikelen 6:16 en 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb).

2.3.4. Volgens artikel 39, derde lid, aanhef en onder a, van de Procedurerichtlijn is het aan de nationale wetgever om te bepalen onder welke omstandigheden aan een rechtsmiddel schorsende werking toekomt, derhalve of de asielzoeker in afwachting van de uitkomst van zijn rechtsmiddel in Nederland mag blijven. Wanneer het rechtsmiddel niet van rechtswege het gevolg heeft dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst in de betrokken lidstaat mogen blijven, dient, volgens artikel 39, derde lid, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn, te zijn voorzien in de mogelijkheid van een rechtsmiddel of beschermende maatregel.
Het begrip 'in de lidstaat blijven' wordt in artikel 2, aanhef en onder k, van de Procedurerichtlijn nader omschreven als feitelijk verblijf. Dit brengt mee dat een asielzoeker in ieder geval in de lidstaat mag blijven indien de asielzoeker hangende de bezwaar- of beroepsprocedure niet uitzetbaar is.

2.3.5. Wanneer een aanvraag van een vreemdeling om een verblijfsvergunning asiel wordt afgewezen, wordt, in afwijking van de hoofdregel van artikel 6:16 van de Awb, de werking van dat besluit ingevolge artikel 82, eerste lid, van de Vw 2000 van rechtswege opgeschort totdat de beroepstermijn is verstreken of, indien beroep is ingesteld, op het beroep is beslist. De vreemdeling heeft dan rechtmatig verblijf op grond van artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000, en kan niet worden uitgezet gedurende de behandeling van het door hem ingestelde rechtsmiddel.

Wanneer artikel 82, eerste lid, van de Vw 2000 niet van toepassing is, kan de vreemdeling de rechter verzoeken een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb te treffen om alsnog te bereiken dat hij in afwachting van de uitkomst van het door hem ingestelde rechtsmiddel in Nederland mag blijven. Indien de voorlopige voorziening wordt getroffen, heeft dit eveneens tot gevolg dat de vreemdeling, wiens aanvraag om een verblijfsvergunning asiel is afgewezen, rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000, en niet kan worden uitgezet gedurende de behandeling van het door hem ingestelde rechtsmiddel.

In zoverre heeft de nationale wetgever met deze regeling voldaan aan artikel 39, derde lid, aanhef en onder a en b, van de Procedurerichtlijn.

2.3.6. Een ongewenst verklaarde vreemdeling mag ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vw 2000, niet in afwachting van de uitkomst van zijn rechtsmiddel in Nederland verblijven en dient te voldoen aan de op hem rustende vertrekplicht. Wanneer die vreemdeling de behandeling van het bezwaar of beroep toch in Nederland wil afwachten, zoals in het geval van een beweerdelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst, kan hij, gegeven de hoofdregel van artikel 6:16 van

de Awb, bij gebreke van een rechtsmiddel met schorsende werking van rechtswege verzoeken om een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb. Zoals volgt uit hetgeen de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 14 maart 2008 in zaak nr. 200708582/1; www.raadvanstate.nl) kan de getroffen voorziening, gelet op de aard en strekking van een ongewenstverklaring, uitsluitend worden geacht te strekken tot tijdelijke schorsing van de mogelijkheid de vreemdeling uit te zetten naar het land van herkomst. Het treffen van een dergelijke voorlopige voorziening stelt de ongewenst verklaarde vreemdeling in staat de uitkomst van het door hem ingestelde rechtsmiddel in Nederland af te wachten. Hij kan dan immers niet worden uitgezet gedurende de behandeling van het door hem ingestelde rechtsmiddel.

Gelet hierop wordt ook in het geval van een ongewenst verklaarde vreemdeling met de in de artikelen 6:16 en 8:81 van de Awb neergelegde regeling voldaan aan artikel 39, derde lid, van de Procedurerichtlijn. Dit artikel is derhalve op juiste wijze in de nationale regelgeving geïmplementeerd, en de vreemdeling kan daar geen rechtstreeks beroep op doen. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

2.3.7. Het enkele feit dat een ongewenst verklaarde vreemdeling tijdelijk niet kan worden uitgezet brengt niet mee dat hij als asielzoeker op het grondgebied mag verblijven als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de Opvangrichtlijn. In het licht van hetgeen is overwogen in 2.3.2, heeft de nationale wetgever aan de in artikel 3, eerste lid, van de Opvangrichtlijn voorkomende zinsnede 'mogen verblijven' een meer strikte invulling mogen geven dan aan het begrip 'mogen blijven' in de Procedurerichtlijn door het in relatie tot de Opvangrichtlijn op te vatten als het hebben van rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 van de Vw 2000. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 28 juni 2002 in zaak nr. 200202573/1; JV 2002/295), geldt artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 ingevolge zijn bewoordingen in afwijking van die van artikel 8 van de Vw 2000, dus ook van onderdeel h daarvan. Een getroffen voorlopige voorziening leidt bij een ongewenstverklaring derhalve niet tot rechtmatig verblijf, zodat een ongewenst verklaarde vreemdeling niet onder de werkingssfeer van de Opvangrichtlijn valt en, ingevolge artikel 10, eerste lid, van de Vw 2000, geen recht op opvang heeft.

De artikelen 3 en 13 van de Opvangrichtlijn zijn aldus op juiste wijze in de nationale regelgeving geïmplementeerd, en de vreemdeling kan daar geen rechtstreeks beroep op doen. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

2.3.8. Gezien het vorenstaande heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de vreemdeling als ongewenst verklaarde vreemdeling onder de werkingssfeer van de Opvangrichtlijn valt. Het COa heeft terecht met toepassing van artikel 4, tweede lid, van de Rva 2005, de aanvraag van de vreemdeling om hem verstrekkingen op grond van de Rva 2005 te verlenen afgewezen. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

De grieven slagen.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te

doen, zal het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 28 maart 2007 (lees: 2008) van het COa alsnog ongegrond worden verklaard.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. verklaart het hoger beroep gegrond;
II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 7 augustus 2009 in zaak nr. 08/8710;
III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 september 2010

32-587.
Verzonden: 22 september 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

mr. H.H.C. Visser

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Leijen & Nandoe Advocaten
T.a.v. de heer M.J.A. Leijen
Varnebroek 7
1815 HA Alkmaar

postbus 3002, 2280 MF Rijswijk

Centraal Bureau
Sir Winston Churchilllaan 366a
2285 SJ Rijswijk
070 372 72 43
070 372 71 00

datum	28-03-2007	ons kenmerk	08u.00539
onderwerp	verzoek om opvang van de heer	uw brief	5 maart 2008
inlichtingen bij	Mw mr S.F. Leeuwin	bijlage(n)	

Geachte heer Leijen,

Bij schrijven van 10 januari 2008, aangevuld bij schrijven van 5 maart 2008, heeft u namens uw cliënt, de heer (INDnr 9811.22.8008) verzocht om opvang. Ik kan u als volgt berichten.

Besluit

Het verzoek om opvang van uw cliënt wordt afgewezen.

Motivering

Bij besluit van 14 juni 2007 heeft de IND de asielaanvraag van uw cliënt afgewezen. Tevens is uw cliënt ongewenst vreemdeling verklaard. Op 19 juni 2007 heeft uw cliënt tegen de afwijzing op zijn asielaanvraag beroep aangetekend. Op gelijke datum heeft uw cliënt tegen de ongewenstverklaring bezwaar ingediend. Bij verzoek van 2 oktober 2007 heeft uw cliënt connex aan het bezwaarschrift de voorzieningenrechter verzocht tot het treffen van een voorlopige voorziening hangende zijn bezwaar tegen de ongewenstverklaring.Bij uitspraak van 14 november 2007 heeft de voorzieningenrechter dit verzoek toegewezen.

Bij aanvraag van 10 januari 2008 heeft uw cliënt het COA verzocht om toelating tot de opvang.

Correspondentie uitsluitend aan het postadres met vermelding van de datum en het kenmerk van deze brief

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Ingevolge artikel 1, eerste lid, aanhef en onder d van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: de Rva), wordt onder een asielzoeker verstaan:
"asielzoeker: een vreemdeling wiens vrijheid niet rechtens is ontnomen, door wie of ten behoeve van wie een asielaanvraag is ingediend die niet binnen 48 procesuren, bedoeld in artikel 1.1, onder f van het Vreemdelingenbesluit 2000, is afgewezen."

Ingevolge artikel 1, eerste lid, aanhef en onder c van de Rva, wordt onder asielaanvraag verstaan:
"een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000."

Ingevolge artikel 4, tweede lid, van de Rva is een asielzoeker die ongewenst vreemdeling is verklaard uitgesloten van (een recht op) opvang:
"er bestaat geen recht op opvang indien de asielzoeker tot ongewenst vreemdeling is verklaard, als bedoeld in artikel 67 van de Vreemdelingenwet 2000."

Wegens de ongewenstverklaring van uw cliënt is uw cliënt ingevolge artikel 4, tweede lid van de Rva 2005 uitgesloten van verstrekkingen. Reeds hierom dient het verzoek om opvang van uw cliënt te worden afgewezen.
In uw schrijven van 5 maart 2008 stelt u zich, namens uw cliënt, op het standpunt dat de voorzieningenrechter bij uitspraak van 14 november 2007 de gevolgen van de ongewenstverklaring heeft opgeschort en deze feitelijk iedere werking zou missen zolang er niet opnieuw is beslist door de IND. Uw cliënt meent dat het uitgangspunt van het COA hoort te zijn dat uw cliënt nog immer asielzoeker is. In dit verband verwijst u naar een niet nader genoemde uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De Afdeling zou in deze uitspraak hebben geoordeeld dat alle argumenten in een asielprocedure ingebracht kunnen worden in een procedure tegen ongewenstverklaring, op grond waarvan uw cliënt zich op het standpunt stelt dat hangende die procedure de rechtsgevolgen van de ongewenstverklaring zijn opgeschort zodat er rechtens geen wijziging is opgetreden in de rechtspositie van uw cliënt zoals hij die al heeft sinds 1998. U stelt voorts dat op de asielaanvraag die hij toen heeft gedaan nog steeds niet definitief is beslist of zodanig is beslist dat hij verdere beslissingen niet meer in Nederland mag afwachten. Tot slot stelt u dat artikel 8 onder f Vw 2000 van toepassing is.

Hieromtrent overweeg ik het volgende.
Mij is niet bekend op welke uitspraak van de Afdeling u doelt. Indien en voorzover die uitspraak luidt voorzover u hem – verkort – heeft weergegeven in uw schrijven van 5 maart jl., ben ik van mening dat die uitspraak geen relevante betekenis heeft met betrekking tot een mogelijk recht op opvang van uw cliënt. De enkele omstandigheid dat argumenten welke in een asielprocedure naar voren zouden worden gebracht, maar welke procedure gelet op het ontbreken van het belang geen doorgang vindt, in de procedure omtrent de ongewenstverklaring naar voren kunnen worden gebracht (ABRvS d.d. 22 oktober 2007/nr. 200704566/1, www.rechtspraak.nl/LJN:BB7202) kan niet leiden tot de conclusie dat uw cliënt daarom met een asielzoeker gelijk te stellen is en derhalve op grond van artikel 1 jo 3 Rva 2005 recht op verstrekkingen zou hebben.

ONTVANGST TIJD 28 MAA 13:11 AFDRUK TIJD 28 MAA 13:22

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

In dit verband attendeer ik u op een uitspraak van Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State d.d. 22 december 2006 (JV 2006/165) waarin de Afdeling als volgt overweegt:

> *"Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 6 juli 2006 in zaak no. 200510434/1, JV 2006/347), heeft een vreemdeling geen belang bij een beroep tegen een besluit over een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel een intrekking daarvan, zolang deze ongewenst is verklaard, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Een ongewenst verklaarde vreemdeling kan in afwijking van artikel 8 van de Vw 2000 immers geen rechtmatig verblijf hebben(...).Dat de rechtbank bij wijze van voorlopige voorziening de werking van het besluit van 3 februari 2006 tot ongewenstverklaring heeft opgeschort, doet daaraan niet af."*

Tevens attendeer ik u op de volgende uitspraak (zie bijgevoegde uitspraak Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State d.d. 28 juni 2002, nr. 200202573/1) waarin de Afdeling als vaste lijn het volgt overweegt:

> *"Omdat appellant ongewenst is verklaard, kan hij ingevolge art. 67 lid 3 Vw 2000 geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben. Die bepaling geldt blijkens haar bewoordingen in afwijking van die van art. 8 Vw 2000, dus ook van onderdeel h daarvan. Dat de voorzieningen rechter van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, op 12 april 2002 heeft bepaald dat appellant niet kan worden uitgezet alvorens hij op het bezwaar is gehoord door de Adviescommissie voor vreemdelingenzaken, leidt op grond van art. 67 lid 3 Vw 2000 niet tot rechtmatig verblijf."*

Uit deze uitspraken blijkt, dat een vreemdeling die ongewenst is verklaard ingevolge artikel 67, derde lid, Vw 2000, géén rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8 Vw 2000 kan hebben. Hieraan doet niets af de mogelijke omstandigheid dat een voorlopige voorziening in de procedure omtrent de ongewenstverklaring is toegewezen.

Ten aanzien van uw cliënt is de voorlopige voorziening in de ongewenstverklaring toegewezen, maar zoals uit bovenstaande blijkt heeft uw cliënt daarmee geen rechtmatig verblijf gekregen. Reeds hierom heeft uw cliënt geen belang bij de lopende asielprocedure.

Dit alles overwegende kan ik niet anders dan tot de conclusie komen dat uw cliënt geen recht op Rva-verstrekkingen heeft.

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft bij uitspraak van 28 maart 2007 (nr. 200605521/1, JV 2007/187) geoordeeld dat het COA ingevolge haar algemene opvangtaak, welke voortvloeit uit artikel 3 Wet COA, opvang dient te verlenen in het geval van zeer bijzondere omstandigheden die tot feitelijke opvang nopen, voor zover deze omstandigheden niet vallen onder het bereik van de door de minister aangewezen categorieën van artikel 3 Rva 2005. Zeer bijzondere omstandigheden die tot opvang nopen zijn gesteld nog gebleken. Overigens ben ik van mening dat reeds wegens het feit dat uw cliënt ongewenst vreemdeling is verklaard niet aan de vraag naar het mogelijk bestaan van zeer bijzondere omstandigheden kan worden toegekomen.

ONTVANGST TIJD 28. MAA. 13:11 AFDRUK TIJD 28. MAA. 13:22

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Rechtsmiddelen

Tegen deze beschikking kan beroep worden ingesteld bij de voorzitter van de Vreemdelingenkamer van de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage. Het beroep moet binnen 4 weken na de dag van verzending van dit besluit worden ingesteld.

Het beroepschrift dient u te richten aan:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken
Postbus 1601
2003 BR Haarlem
(faxnummer: 023 – 512 67 36)

Een ingediend beroepschrift heeft geen schorsende werking. Ter verkrijging van schorsende werking dient u connex aan het beroepschrift een verzoek om een voorlopige voorziening in te dienen. Pas wanneer de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening heeft toegewezen kan er een recht op verstrekkingen ontstaan.

Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers
namens deze,
de Algemeen Directeur,
namens deze

mr. R. Snelleman
Senior Bedrijfsjurist directie Beleid en Juridische Zaken

ONTVANGST TIJD 28 MAA 13:11 AFDRUK TIJD 28 MAA 13:22

A23

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 08/8710

V-nr:

uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

geboren op van Afghaanse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. M.J.A. Leijen, advocaat te Alkmaar

en:

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA),
verweerder,
gemachtigde: mr. M.M. van Asperen, advocaat te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

Bij aanvraag van 10 januari 2008 heeft eiser een verzoek om verlening van verstrekkingen op grond van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen (Rva) 2005 ingediend. Op 11 maart 2008 heeft eiser beroep ingesteld tegen de weigering van verweerder te beslissen op zijn verzoek om opvang alsmede verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Bij besluit van 28 maart 2008 heeft verweerder het verzoek om opvang afgewezen.

Bij brief van 7 april 2008 heeft eiser bericht dat zijn beroep zich thans richt tegen het besluit van verweerder van 28 maart 2008. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 18 augustus 2008. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig de heer G. Turksema werkzaam bij het COA en mevrouw dochter van eiser en tevens tolk.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Feiten

2.1. Eiser heeft op 23 november 1998 een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Na gegrondverklaring van het beroep tegen het afwijzende besluit van 30 januari 2004 heeft verweerder bij besluit van 14 juni 2007 deze aanvraag opnieuw afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de

Vreemdelingenwet (Vw) 2000, omdat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag op eiser van toepassing is. Tevens is eiser bij datzelfde besluit ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000.

2.2. Verweerder heeft de opvang van eiser beëindigd.

2.3. Tegen de ongewenstverklaring heeft eiser bezwaar gemaakt en een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend. Dit verzoek is door de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats bij uitspraak van 14 november 2007 (AWB 07/37499) toegewezen. Daarbij is bepaald dat verweerder wordt verboden om eiser uit te zetten en dat de strafrechtelijke gevolgen van de ongewenstverklaring worden geschorst totdat op het bezwaar is beslist.

2.4. Eiser heeft op 12 juli 2007 beroep ingesteld tegen de afwijzing van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel.

2.5. Bij uitspraak van 22 april 2008 (AWB 08/8712) heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats het op 11 maart 2008 ingediende verzoek om een voorlopige voorziening toegewezen. Daarbij is verweerder opgedragen eiser opvang te verlenen totdat op het beroep is beslist. De voorzieningenrechter heeft daarbij geconcludeerd dat, voorlopig oordelend, eiser recht heeft op opvang op grond van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van de Europese Unie van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de Opvangrichtlijn), omdat nog geen definitief besluit is genomen over zijn asielverzoek en het hem is toegestaan in Nederland te verblijven. De voorzieningenrechter heeft daarbij overwogen dat dit recht eerst zou eindigen als het besluit tot ongewenstverklaring in rechte onaantastbaar is geworden en dat het daarom mogelijk is dat door de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS, onder meer de uitspraken van 22 december 2006, 200605335/1, en 28 juni 2002, 200202573/1) artikel 4, tweede lid, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (RvA 2005) niet (langer) in overeenstemming is met de Opvangrichtlijn. Ditzelfde lot zou artikel 10, eerste lid, van de Vw 2000 kunnen treffen, voor zover het de opvang betreft.

2.6. Bij besluit van 8 juli 2008 is het bezwaar gericht tegen de ongewenstverklaring ongegrond verklaard. Hiertegen heeft eiser op 1 augustus 2008 beroep ingesteld en een voorlopige voorziening ingediend.

3. Standpunten partijen

3.1. Verweerder heeft het verzoek om opvang afgewezen omdat eiser ingevolge artikel 4, tweede lid, van de Rva 2005 is uitgesloten van verstrekkingen nu eiser ongewenst is verklaard. Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) (zie onder meer de uitspraken van 22 december 2006 (200605335/1) en 28 juni 2002 (200202573/1)) volgt dat een ongewenst verklaarde vreemdeling gelet op het bepaalde in artikel 67, derde lid, van de Vw 2000, geen rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8 van de Vw 2000 kan hebben. Hieraan doet niet af dat de voorlopige voorziening in de procedure omtrent de ongewenstverklaring is toegewezen. Reeds hierom heeft eiser geen belang bij de lopende asielprocedure en heeft eiser geen recht op Rva-verstrekkingen. Gesteld noch gebleken is dat sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die tot opvang nopen.

Bovendien kan, reeds vanwege het feit dat eiser ongewenst is verklaard, niet aan de vraag naar het mogelijke bestaan van bijzondere omstandigheden worden toegekomen.

3.2. Eiser heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Eiser dient als asielzoeker gezien te worden in de zin van de Rva 2005 en/of de Opvangrichtlijn. Artikel 5, eerste lid, onder a, van de Rva 2005 is op eiser van toepassing, nu de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats het rechtsgevolg uitzetting, klevend aan het besluit tot ongewenstverklaring van eiser, heeft geschorst in de uitspraak van 14 november 2007. Voor zover artikel 4, tweede lid, van de Rva 2005 aan het verlenen van opvang in de weg zou staan, dan is dit artikel in strijd met de Opvangrichtlijn en dient het buiten toepassing te worden gelaten.

3.3. Verweerder heeft zich ter zitting aanvullend op het standpunt gesteld dat de Opvangrichtlijn niet regelt in welke gevallen iemand als asielzoeker, zoals gedefinieerd in de Opvangrichtlijn, in een lidstaat mag verblijven. Dit wordt bepaald door de nationale wetgeving van de lidstaat, die in overeenstemming moet zijn met toepasselijke richtlijnen, zoals Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van de Europese Unie betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn). Eisers ongewenstverklaring en het feit dat hij dientengevolge geen rechtmatig verblijf heeft, is niet in strijd met de Procedurerichtlijn. Nu artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 bepaalt dat eiser geen rechtmatig verblijf kan hebben, *mag* eiser niet in Nederland verblijven. Dat eiser hier feitelijk verblijft en de rechter op de datum van het bestreden besluit een verbod tot uitzetting had gegeven, kan dit niet anders maken. Verweerder verwijst hierbij naar de uitspraak van de AbRS van 14 maart 2008 (JV 2008/178). Dat eiser niet in Nederland mag verblijven geldt te meer nu de voorlopige voorziening houdende dat verbod inmiddels is komen te vervallen. Eiser viel en valt derhalve niet onder (het toepassingsbereik van) de Opvangrichtlijn. Dit is niet in strijd met enige internationale verplichting.

3.4. Eiser heeft zich ter zitting aanvullend op het standpunt gesteld dat indien eiser de voorlopige voorziening in de procedure tegen de ongewenstverklaring niet mag afwachten, er geen sprake is van een effectief rechtsmiddel als bedoeld in artikel 39 en volgende van de Procedurerichtlijn. Immers, de vraag of uitzetting artikel 3 van het (Europees) Verdrag inzake de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) schendt is ook onderwerp van geschil, nu nog geen definitief oordeel is geveld over de vraag of eiser internationale bescherming toekomt. Eiser verwijst hierbij naar de uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 5 februari 2002 (Conka, JV 2002/117), van 26 april 2007 (Gebremedhin, JV 2007/252) en van 20 september 2007 (Sultani, JV 2007/462), waarin is geoordeeld dat een rechtsmiddel als bedoeld in artikel 13 van het EVRM, in dit geval een voorlopige voorziening, schorsende werking dient te hebben. Eiser mag daarom nog immer als asielzoeker in de zin van de Europese richtlijnen op het grondgebied verblijven, zie ook artikel 2, aanhef, onder d, en artikel 3, derde lid, van de Procedurerichtlijn. De Opvangrichtlijn staat het niet toe de opvang te beëindigen door middel van een ongewenstverklaring. Eiser mag derhalve als asielzoeker op het grondgebied verblijven tot het oordeel van de voorzieningenrechter in de ongewenstprocedure.

4. Overwegingen

4.1.1. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Wet COA is het COA belast met het plaatsen van asielzoekers in opvangcentra. Ingevolge artikel 12 van de Wet COA is de Minister van

Justitie bevoegd regels te stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen. Van die bevoegdheid is gebruik gemaakt door de vaststelling van de Rva 2005.

4.1.2. Ingevolge artikel 3a, eerste lid, van de Wet COA is afdeling 3 van hoofdstuk 7 van de Vw 2000 van toepassing op besluiten in het kader van het onthouden dan wel de beëindiging van verstrekkingen bij of krachtens deze wet.

4.1.3. Ingevolge artikel 83 van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

4.1.4. De rechtbank constateert allereerst dat, zoals vermeld onder 2.6, het bezwaar gericht tegen de ongewenstverklaring inmiddels ongegrond is verklaard op 8 juli 2008 en dat eiser hiertegen beroep heeft ingesteld en een voorlopige voorziening heeft ingediend. De rechtbank zal dit bij haar oordeel betrekken, nu niet gebleken is van omstandigheden die moeten leiden tot de conclusie dat er strijd is met de goede procesorde of dat de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar zou worden vertraagd. Daarbij overweegt de rechtbank dat het pleidooi van verweerder ter zitting mede gebaseerd was op bovengenoemde omstandigheden en dat verweerder naar aanleiding daarvan kennelijk geen reden heeft gezien het bestreden besluit aan te passen of in te trekken. In dat licht ziet de rechtbank geen aanleiding verweerder alsnog schriftelijk het verzoek ingevolge artikel 83, derde lid, van de Vw 2000 te doen.

4.1.5. Ingevolge artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000 heeft de vreemdeling in Nederland uitsluitend rechtmatig verblijf in afwachting van de beslissing op een bezwaarschrift of een beroepschrift, terwijl bij of krachtens deze wet dan wel op grond van een rechterlijke beslissing uitzetting van de aanvrager achterwege dient te blijven totdat op het bezwaarschrift of beroepschrift is beslist.

4.1.6. Ingevolge artikel 10, eerste lid, van de Vw 2000 kan de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft, geen aanspraak maken op toekenning van verstrekkingen, voorzieningen en uitkeringen bij wege van een beschikking van een bestuursorgaan.

4.1.7. Ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 geen rechtmatig verblijf hebben.

4.1.8. Op grond van artikel 4, tweede lid, van de Rva 2005 bestaat er geen recht op opvang indien de asielzoeker tot ongewenst vreemdeling is verklaard, als bedoeld in artikel 67 van de Vw 2000.

4.1.9. Ingevolge artikel 2, aanhef en onder c, van de Opvangrichtlijn, wordt onder een asielzoeker verstaan een onderdaan van een derde land of een staatloze die een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen definitief besluit is genomen.

4.1.10. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Opvangrichtlijn is de richtlijn van toepassing op alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een asielverzoek aan de grens of op het grondgebied van een lidstaat indienen voor zover zij als asielzoeker op het grondgebied

mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit asielverzoek vallen.

4.1.11. Ingevolge artikel 13, eerste lid, van de Opvangrichtlijn zorgen de lidstaten ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

4.1.12. Ingevolge artikel 7, eerste lid, van de Procedurerichtlijn, mogen asielzoekers in de lidstaat verblijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit in eerste aanleg een beslissing heeft genomen.

4.1.13. Ingevolge artikel 39, eerste lid, van de Procedurerichtlijn zorgen de lidstaten ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven. Ingevolge het derde lid, onder b, van dit artikel stellen de lidstaten in voorkomend geval overeenkomstig hun internationale verplichtingen voorschriften vast betreffende de mogelijkheid van een rechtsmiddel of beschermende maatregelen wanneer het rechtsmiddel overeenkomstig het eerste lid niet het gevolg heeft dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst in de betrokken lidstaat mogen verblijven.

4.1.14. Ingevolge artikel 3 van het EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

4.1.15. Ingevolge artikel 13 van het EVRM heeft eenieder wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld zijn geschonden, recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.

4.2.1. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJEG) kunnen particulieren zich voor de nationale rechter tegenover een lidstaat op bepalingen van een richtlijn beroepen in alle gevallen waarin 1) die bepalingen inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn en 2) wanneer de lidstaat hetzij heeft verzuimd de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

4.2.2. De rechtbank is van oordeel dat voornoemde artikelen van de Opvang- en Procedurerichtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn. Aan de eerste voorwaarde voor een direct beroep op deze bepalingen van de richtlijnen is dan ook voldaan.

4.2.3. Niet ter discussie staat dat de Procedure- en de Opvangrichtlijn binnen de geldende implementatietermijn zijn omgezet in nationale regelgeving. De vraag is of dit op juiste wijze is gedaan.

4.2.4. De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat er op eisers asielaanvraag nog geen definitief besluit is genomen - de afwijzende asielbeschikking en de ongewenstverklaring staan nog niet in rechte vast - en dat eiser als asielzoeker in de zin van de Opvangrichtlijn dient te worden beschouwd. Partijen houdt verdeeld de vraag of verweerder eiser desalniettemin terecht van de opvang heeft uitgesloten. Voor de beantwoording van die vraag is van belang of eiser op het grondgebied van Nederland mag

verblijven, en daarmee onder de werkingssfeer van de Opvangrichtlijn zou vallen.

4.2.5 Het antwoord op de vraag terzake het verblijf dient in de nationale regelgeving te worden gevonden. Deze regelgeving dient uiteraard in overeenstemming te zijn met toepasselijke richtlijnen, zoals in casu de Procedurerichtlijn.

4.2.6. De rechtbank stelt vast dat eiser op grond van de nationale wetgeving geen verblijf toekomt. Eiser is ongewenst verklaard. Met de beslissing op bezwaar van 8 juli 2008 is de werking van de bij uitspraak van 14 november 2007 toegewezen voorlopige voorziening en daarmee het verbod op uitzetting voorts beëindigd. Enkel het beroep en de voorlopige voorziening gericht tegen de ongewenstverklaring en het beroep gericht tegen de afwijzing van de asielaanvraag zijn nog aanhangig. Eiser mag, gelet op artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 in samenhang met artikel 61, eerste lid, van de Vw 2000, noch het beroep in de asielprocedure noch het beroep in de ongewenstverklaringsprocedure hier te lande afwachten.

4.2.7. Verweerder voert ten aanzien van het hier te lande afwachten van een verzoek om een voorlopige voorziening voorts het beleid zoals neergelegd in paragraaf B1/10.6.4 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000. Volgens dit beleid mag als regel een verzoek om een voorlopige voorziening, gericht tegen de uitzetting, in Nederland worden afgewacht, tenzij het een tweede verzoek om een voorlopige voorziening betreft zonder nieuw gebleken feiten of gewijzigde omstandigheden die als deze bij de behandeling van het eerdere verzoek bekend waren geweest, mogelijk tot een ander oordeel zouden hebben geleid, of als redenen van openbare orde (waaronder begrepen de openbare rust) of nationale veiligheid zich daartegen verzetten, of de uitzetting daardoor wordt belemmerd, bijvoorbeeld in gevallen waarin de mogelijkheid om uit te zetten voor langere tijd illusoir zou worden, indien de vreemdeling de vertrektermijn van vier weken zou worden gegund.

4.2.8. De thans aanhangige procedures leiden aldus noch volgens de wet noch volgens het beleid tot het toestaan van verblijf in Nederland.

4.2.9. Eiser heeft gesteld dat deze situatie in strijd is met artikel 39, derde lid, onder b, van de Procedurerichtlijn, nu nog niet definitief is beslist op eisers beroep op artikel 3 van het EVRM. Eiser zou daarom in ieder geval de voorlopige voorziening in de procedure om de ongewenstverklaring in Nederland moeten kunnen afwachten. Nu eiser een 'arguable claim' op artikel 3 van het EVRM heeft, dient er, ingevolge artikel 13 van het EVRM en artikel 39 van de Procedurerichtlijn, sprake te zijn van een daadwerkelijk rechtsmiddel met schorsende werking, aldus eiser.

4.2.10. De rechtbank ziet zich derhalve gesteld voor de vraag of de nationale regelgeving op grond waarvan eiser de procedures niet in Nederland mag afwachten in strijd is met de artikelen 13 in samenhang met artikel 3 van het EVRM. Om deze vraag te kunnen beantwoorden, dient allereerst de vraag beantwoord te worden of eiser een arguable claim heeft op artikel 3 van het EVRM. Immers, uit vaste jurisprudentie van het EHRM (o.a. Gebremedhin, JV 2007/252, r.o. 66) volgt dat, indien er sprake is van een arguable claim dat artikel 3 van het EVRM bij uitzetting zal worden geschonden, artikel 13 van het EVRM een effectief rechtsmiddel met schorsende werking vereist.

4.2.11. De rechtbank stelt vast dat eiser sedert 1998 in Nederland verblijft en dat aan eiser artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen op grond van zijn verleden in

Afghanistan als hoge officier en zijn samenwerking met de KhAD en het leger. Eiser heeft gesteld dat artikel 3 van het EVRM zich verzet tegen uitzetting.
Dat eiser een arguable claim op artikel 3 van het EVRM heeft, is door verweerder niet betwist. Evenmin is tot op heden overgegaan tot uitzetting van eiser.
Gezien het voorgaande is rechtbank van oordeel dat eiser een arguable claim heeft betreffende artikel 3 van het EVRM.

4.2.12. Nu er sprake is van een arguable claim en eiser de procedures niet in Nederland mag afwachten, is er naar het oordeel van de rechtbank strijd met artikel 13 in samenhang met artikel 3 van het EVRM. Daardoor wordt niet voldaan aan artikel 39, derde lid, onder b, van de Procedurerichtlijn, waarin immers staat dat lidstaten overeenkomstig hun internationale *verplichtingen* (cursivering rechtbank) voorschriften vaststellen betreffende de mogelijkheid van een rechtsmiddel of beschermende maatregelen wanneer het indienen van een rechtsmiddel tegen de beslissing op het asielverzoek niet het gevolg heeft dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst daarvan in de betrokken lidstaat mogen verblijven.

4.2.13. Uit het voorgaande volgt dat artikel 39, derde lid, onder b, van de Procedurerichtlijn inhoudt dat in het onderhavige geval eiser (één van) de door hem ingestelde rechtsmiddelen, teneinde zijn arguable claim op artikel 3 van het EVRM door de rechter te laten toetsen, in Nederland zou moeten mogen afwachten. Naar het oordeel van de rechtbank is artikel 39, derde lid, onder b, van de Procedurerichtlijn, aldus niet, althans niet op juiste wijze, geïmplementeerd in de nationale regelgeving, te weten artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 in samenhang met artikel 61, eerste lid, van de Vw 2000 en/of paragraaf B1/10.6.4 van de Vc 2000, voor zover daaruit volgt dat eiser toetsing door de rechter van zijn arguable claim op artikel 3 van het EVRM niet in Nederland mag afwachten.

4.2.14. Nu eiser de toets van zijn arguable claim op artikel 3 van het EVRM door de rechter in Nederland moet kunnen afwachten, staat daarmee naar het oordeel van de rechtbank tevens vast dat eiser in Nederland mag verblijven zoals bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de Opvangrichtlijn en eiser, gelet op het bepaalde in artikel 13 van de Opvangrichtlijn in aanmerking zou moeten komen voor opvang.
Naar het oordeel van de rechtbank volgt hieruit dat artikel 3 en artikel 13 van de Opvangrichtlijn evenmin op de juiste wijze zijn geïmplementeerd in artikel 4, tweede lid, van de Rva 2005 en artikel 10 van de Vw 2000.

4.2.15. Onder deze omstandigheden komt eiser een rechtstreeks beroep toe op voornoemde bepalingen van de Procedure- en de Opvangrichtlijn. Gezien hetgeen hiervoor is overwogen, heeft verweerder, gelet op artikel 13 in samenhang met artikel 3, van de Opvangrichtlijn, eiser niet van de opvang kunnen uitsluiten.

4.2.16. Door te besluiten dat eiser geen recht heeft op opvang, is het bestreden besluit dan ook genomen in strijd met artikel 3:2 en artikel 3:46 van de Awb. De rechtbank verklaart het beroep derhalve gegrond, vernietigt het bestreden besluit en bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

4.3. Gelet op het voorgaande veroordeelt de rechtbank verweerder als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,-- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,--, wegingsfactor 1).

5. Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,-- (zegge: zeshonderdvierenveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan eiser.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J. Jonkers, voorzitter, en mrs. R.H.G. Odink en J.T.H. Zimmerman, in tegenwoordigheid van drs. Y.A.P. Huijbregts-Kegels, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 7 augustus 2009.

De griffier is verhinderd de uitspraak te ondertekenen

De voorzitter is verhinderd de uitspraak te ondertekenen. De uitspraak is ondertekend door mr. R.H.G. Odink

Afschrift verzonden op: 07 AUG. 2009

Conc.: YHK
Coll.: MvM
D: B
VK

VOORZITTER DER ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Kantoren Stichthage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

Bezorgen
De Hoogedelgestrenge Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
04 SEP 2009
ZAAKNR. 200906855
AAN:
BEHANDELD DOOR:

onze ref. MvA/JA/10026278
uw ref. -
inzake COA /

M.M. van Asperen
advocaat
t (070) 515 37 06
f (070) 515 33 65
mm.vanasperen@pelsrijcken.nl

4 september 2009

Hoogedelgestrenge heer,

Namens het Centraal Orgaan opvang asielzoekers zend ik U hierbij een hogerberoepschrift in bovengenoemde zaak.

Ik verzoek U mij als gemachtigde van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers in Uw administratie te (laten) registreren, verdere correspondentie rechtstreeks aan mij te richten en mij te zijner tijd ook de uitspraak rechtstreeks te doen toekomen.

Een exemplaar van het beroepschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mr. M.J.A. Leijen.

Met de meeste hoogachting,

M.M. van Asperen

Alle werkzaamheden worden verricht op grond van een overeenkomst van opdracht met de naamloze vennootschap Pels Rijcken & Droogleever Fortuijn N.V., gevestigd te Den Haag en ingeschreven in het Handelsregister onder nr. 27283716. Op de overeenkomst zijn de algemene voorwaarden van toepassing, die zijn gedeponeerd ter griffie rechtbank Den Haag onder nr. 110/2005. Daarin is een aansprakelijkheidsbeperking opgenomen. De algemene voorwaarden worden op verzoek toegezonden of zijn te raadplegen op www.pelsrijcken.nl. Kwaliteitsrekening notariaat 10.14.70.444.

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD DD:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

HET CENTRAAL ORGAAN OPVANG ASIELZOEKERS (COA)
(postbus 3002,
2280 ME Rijswijk)
a p p e l l a n t
gemachtigde: mr. M.M. van Asperen
advocaat te Den Haag
(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

v e r w e e r d e r
in eerste instantie woonplaats gekozen
hebbende ten kantore van de
gemachtigde: mr. M.J.A. Leijen
advocaat te Alkmaar
(Varnebroek 17, 1815 HA Alkmaar)

1 Inleiding

1.1 Appellant (hierna te noemen: het COA) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam, van 7 augustus 2009 (Awb 08/8710). De rechtbank heeft de uitspraak op dezelfde datum verzonden.

Een kopie van deze uitspraak wordt hierbij overgelegd als **prod. 1**.

1.2 In deze uitspraak heeft de rechtbank het beroep in een procedure over de weigering van opvang gegrond verklaard, het bij haar bestreden besluit vernietigd en bepaald dat het COA binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van de uitspraak. Voort is ten laste van de Staat der Nederlanden een proceskostenveroordeling uitgesproken. De vernietiging houdt verband met de Richtlijn 2003/9/EG (tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; hierna: de richtlijn) en met de Richtlijn 2005/85/EG (betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus; hierna: de Procedurerichtlijn).

1.3 Het COA kan zich met deze uitspraak niet verenigen en heeft de volgende grieven.

2 Grieven

2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 4.2.10 – zakelijk weergegeven – dat zij zich ziet gesteld voor de vraag of de nationale regelgeving op grond waarvan – thans – verweerder de uitkomst van zijn verblijfsrechtelijke procedures niet in Nederland mag afwachten, niet in strijd is met de artikelen 13 in samenhang met artikel 3 EVRM. In het verlengde hiervan overweegt de rechtbank in rov. 4.2.11, in de laatste volzin, ten onrechte dat verweerder een *arguable claim* heeft wat betreft artikel 3 EVRM.

2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 4.2.12:

> "Nu er sprake is van een arguable claim en eiser de procedures niet in Nederland mag afwachten, is er naar het oordeel van de rechtbank strijd met artikel 13 in samenhang met artikel 3 van het EVRM. Daardoor wordt niet voldaan aan artikel 39, derde lid, onder b, van de Procedurerichtlijn, waarin immers staat dat lidstaten overeenkomstig hun internationale *verplichtingen* (cursivering rechtbank) voorschriften vaststellen betreffende de mogelijkheid van een rechtsmiddel of beschermende maatregelen wanneer het indienen van een rechtsmiddel tegen de beslissing op het asielverzoek niet het gevolg heeft dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst daarvan in de betrokken lidstaat mogen verblijven.".

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 4.2.13:

> "Uit het voorgaande volgt dat artikel 39, derde lid, onder b, van de Procedurerichtlijn inhoudt dat in het onderhavige geval eiser (één van) de

door hem ingestelde rechtsmiddelen, teneinde zijn arguable claim op artikel 3 van het EVRM door de rechter te laten toetsen, in Nederland zou moeten mogen afwachten. Naar het oordeel van de rechtbank is artikel 39, derde lid, onder b, van de Procedurerichtlijn, aldus niet, althans niet op juiste wijze, geïmplementeerd in de nationale regelgeving, te weten artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 in samenhang met artikel 61, eerste lid, van de Vw 2000 en/of paragraaf B1/10.6.4. van de Vc 2000, voor zover daaruit volgt dat eiser toetsing door de rechter van zijn arguable claim op artikel 3 van het EVRM niet in Nederland mag afwachten.".

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 4.2.14:

> "Nu eiser de toets van zijn arguable claim op artikel 3 van het EVRM door de rechter in Nederland moet kunnen afwachten, staat daarmee naar het oordeel van de rechtbank tevens vast dat eiser in Nederland mag verblijven *zoals bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de Opvangrichtlijn en eiser, gelet op* het bepaalde in artikel 13 van de Opvangrichtlijn in aanmerking zou moeten komen voor opvang.
> Naar het oordeel van de rechtbank volgt hieruit dat artikel 3 en artikel 13 van de Opvangrichtlijn evenmin op de juiste wijze zijn geïmplementeerd in artikel 4, tweede lid, van de Rva 2005 en artikel 10 van de Vw 2000.".

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 4.2.15 dat onder deze omstandigheden aan verweerder een rechtstreeks beroep toekomt op de door haar genoemde bepalingen van de richtlijnen en het COA verweerder gelet op artikel 13 in samenhang met artikel 3 van deze richtlijn niet van opvang heeft kunnen uitsluiten.

2.3 Op de hiervoor bestreden overwegingen berusten de rechtsoverwegingen 4.2.16 en 4.3. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven vitieert ook deze rechtsoverwegingen.

3 Aanvulling en toelichting op de grieven

3.1 Voor het procesverloop en de relevante regelgeving moge het COA verwijzen naar de bestreden uitspraak. Kort weergegeven draait de zaak om de vraag of aan verweerder, een ongewenst verklaarde vreemdeling, opvang kon worden onthouden, hoewel zijn asielprocedure nog niet is afgerond.

3.2 In de bestreden overwegingen miskent de rechtbank in de visie van het COA dat de vraag of een vreemdeling een effectief rechtsmiddel heeft wat betreft een beroep op artikel 3 EVRM (uitsluitend) aan de orde kan komen in de daarop betrekking hebbende procedure, in de asielprocedure. De rechtbank heeft met haar overwegingen voorts miskend dat een beslissing een vreemdeling niet uit te zetten, niet, althans niet noodzakelijkerwijs behoeft te betekenen dat aan de vreemdeling (ook) opvang moet worden verleend.

Vergelijk voor een uitspraak waarin dit onderscheid wel wordt gemaakt:

- rb Den Haag (Zutphen) 28 mei 2009, nr. 08/11473 (**prod. 2**), rov. 2.5.9.

3.3 Ten tijde van de bestreden uitspraak was verweerders beroep tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag (in verband met artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag) aanhangig en was zijn bezwaar tegen zijn ongewenstverklaring ongegrond verklaard.

Op het moment van het besluit tot weigering van de opvang was het beroep in de asielprocedure eveneens aanhangig, maar was nog geen beslissing op bezwaar in de procedure over verweerders ongewenstverklaring genomen. Voorts was een voorlopige voorziening hangende dit bezwaar getroffen, inhoudende een verbod tot uitzetting totdat op het bezwaar is beslist en een schorsing van de strafrechtelijke gevolgen van de ongewenstverklaring, eveneens totdat op het bezwaar is beslist.

3.4 Naar nationaal recht was het besluit tot weigering van opvang rechtmatig. Een ongewenst verklaarde vreemdeling heeft ingevolge artikel 4, tweede lid, Rva, geen recht op opvang.

3.5 De vraag was (en is) of verweerder zich op de richtlijn heeft kunnen beroepen ter onderbouwing van zijn stelling dat artikel 4, tweede lid, Rva te zijnen aanzien buiten toepassing had moeten worden gelaten. Het COA meent dat dat niet het geval is.

3.6 Verweerder viel niet onder het toepassingsbereik van de richtlijn. In artikel 3, eerste lid, van de richtlijn is immers bepaald – voor zover hier van belang - dat de richtlijn van toepassing is op alle onderdanen van derde landen die een asielverzoek indienen *voor zover zij als asielzoeker op het grondgebied mogen verblijven*.

3.7 De richtlijn regelt niet in welke gevallen iemand als asielzoeker in een lidstaat mag verblijven. Dat is overgelaten aan de nationale regelgeving. Nu artikel 67, derde lid, Vw 2000 bepaalt dat een vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben, mocht verweerder niet in Nederland verblijven. Dat verweerder hier feitelijk verbleef en de rechter op de datum van het besluit tot weigering van opvang een verbod tot uitzetting had gegeven, maakt dit niet anders.

Vergelijk:
- ABRS 28 juni 2002, JV 2002, 295;
- ABRS 14 maart 2008, JV 2008, 178.

Vergelijk voorts ABRS 10 juni 2002, JV 2002, 272, voor een ander voorbeeld van een situatie waarin het feitelijk moeten gedogen van de aanwezigheid van een vreemdeling niet leidt tot rechtmatig verblijf, te weten de situatie waarin de voorzieningenrechter heeft bepaald dat uitzetting achterwege dient te blijven totdat op het door de vreemdelingen ingediende verzoek om een voorlopige voorziening zal zijn beslist.

3.8 Voor (het effectueren van) een uitzettingsverbod, krachtens de wet of krachtens een rechterlijke beslissing, is niet noodzakelijk dat aan de vreemdeling in kwestie opvang wordt verleend.

3.9 Het stond Nederland, mede in het licht van de artikelen 7 en 39 van de Procedurerichtlijn, in beginsel vrij de beroepsprocedure en de gevolgen daarvan naar eigen goeddunken in te richten, mits, zoals ook ten overstaan van de rechtbank naar voren is gebracht[1], niet in strijd wordt gehandeld met internationale verplichtingen, waarvan het refoulementverbod wellicht het meest in het oog springende is.

Vergelijk:
- rb Den Haag (Assen) 9 maart 2009, nr. AWB 08/30495 (**prod. 3**).

Niet uitzetten, niet refouleren is, zoals hiervoor is opgemerkt, echter niet noodzakelijkerwijs verbonden met het verlenen van opvang. De artikelen 3 en 13 EVRM kunnen in het kader van opvang dan ook geen rol spelen. Het onthouden van opvang in bepaalde situaties waarin (vooralsnog) niet wordt uitgezet is, zoals eveneens ten overstaan van de rechtbank naar voren is gebracht[2], ook niet in strijd met de achtergrond van de richtlijn.

3.10 In het oorspronkelijke Commissievoorstel voor de richtlijn konden de lidstaten personen aan wie artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag werd tegengeworpen (en personen die een gevaar voor de nationale veiligheid vormden) uitsluiten van opvang.

COM(2001) 181 def., artikel 22, eerste lid, onder d.

Die beperking is in de loop van de besprekingen verdwenen, zoals ook zijn verdwenen specifieke bepalingen die regelden wanneer hangende een beroep tegen een afwijzend besluit op een asielverzoek bepaalde vormen van materiële opvang dienden te worden verstrekt.

Vergelijk bijvoorbeeld artikel 15, eerste lid, onder b, van het eerdergenoemde Commissievoorstel.

3.11 Daarentegen werd aan het oorspronkelijke artikel 3 van de richtlijn over het toepassingsbereik in de loop van de besprekingen een passage toegevoegd, als een

1 Vergelijk de pleitnota van de gemachtigde van het COA bij de rechtbank, in het bijzonder blz. 7.
2 Idem

algemene regel: de richtlijn is van toepassing op – kort gezegd – vreemdelingen die een asielverzoek indienen, *voorzover zij als asielzoeker op het grondgebied mogen verblijven*.

3.12 Het stond Nederland derhalve vrij de regelgeving aldus in te richten dat in voorkomend geval niet alleen een asielverzoek wordt afgewezen, maar een asielzoeker tevens ongewenst kan worden verklaard, met de daaraan verbonden rechtsgevolgen.

3.13 Nu verweerder ingevolge artikel 67, derde lid, Vw 2000 geen rechtmatig verblijf kon hebben, *mocht* hij niet in Nederland verblijven. Dat verweerder hier feitelijk verbleef, de rechter op de datum van het bij de rechtbank bestreden besluit een verbod tot uitzetting had gegeven, en verweerder zich ook hangende de beroepen in zijn verblijfsrechtelijke procedures tot de rechter kon wenden teneinde een verbod tot uitzetting te verkrijgen hangende deze beroepen, kan dit niet anders maken.

3.14 Gelet op het voorgaande had de rechtbank verweerders beroep ongegrond moeten verklaren.

4 Conclusie

Het COA concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het beroep.

Den Haag, 4 september 2009

advocaat

behandeld door	M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 06
fax	(070) 515 33 65
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	10029513
referentie	IND-9811.22.8008